

Cartes

Quan hi ha soroll...

Francesc Planas. Salt.

En llegir la premsa d'avui se m'han posat els cabells de punta, si fos cert tot el que explica amb pèls i senyals i amb noms i ?cognoms el Sr. Josep M. Amargant, que atès la seva trajectòria professional i imparcialitat en l'afer sembla bastant creïble tenint en compte que no puc creure que aquest ?senyor posés en greu perill el seu càrrec a la Diputació, fent declaracions tan greus contra el seu president gratuïtament sense més ni més. Per altra banda, tampoc veig cap lògica al fet que la Sra. Minerva tingui cap interès ni benefici a posar en perill la seva carrera política i el seu lloc de treball, per no parlar del seu prestigi i honorabilitat personal o de la seva vida familiar, per intentar fer un xantatge d'estil mafiós al seu cap; pel que he llegit, reclama el que li pertoca per veure's obligada a deixar el lloc de treball, per assetjament.

En tots els països civilitzats i amb cultura i consciència política i democràtica, quan un polític es veu esquitxat per un escàndol, bé sigui econòmic o sexual, com és el cas, dimiteix fins que s'aclareixi l'afer. En el nostre país, pot baixar Déu i sa mare que res els fa trontollar la poltrona. Es pensen que tan bon punt són al poder, ja tenen patent de cors o dret de cuixa per tirar pel dret, ja que saben que compten amb la complicitat i connivència dels seus companys de partit, com és el cas d'alguns regidors de Salt o del mateix Sr. Xavier Soy, al qual el mateix Sr. Miquel Roca ja tenia molt ben catalogat.

Els ciutadans de Salt no ens mereixem la classe política que hem tingut i tenim, hem passat del foc a les brases, tots els polítics que hem patit i patim s'han venut Salt i el nostre benestar i el nostre patrimoni per un plat de llenties. Han arrossegat el nom de Salt per tota la premsa nacional i internacional deixant-lo com a referència de poblat tercermundista amb el rècord d'immigració més alt del país i de pèssima gestió municipal, que amb un deute de 25 milions d'euros té un alcalde pluriocupat en quatre llocs diferents que pel que sembla i llegeixo, té temps per a tot, menys per dedicar-se als problemes que pateix el poble, dels que properament parlarem. Sento vergonya de tenir la classe política que tenim i que els saltencs no ens mereixem. O sí.

A favor del Dr. Torramadé

Joana Vidal Riera. Blanes.

Sr. Torramadé: Vostè i un altre doctor em van operar a la Clínica Girona. La seva actuació i atenció com a metge i com a persona va ser excel·lent. I a la seva consulta vaig venir algunes vegades més. En terreny polític, no m'hi fico perquè no hi entenc. Però com a metge, un gran professional, educat, atent, amable, molt interessat perquè no patís esperant dies i dies per un cas urgent, tenint en compte que venia de BCN i no hi aclaria res. Es va portar de manera excepcional, tant amb servidora, com amb tots els pacients que allí hi havia. De la vida personal, ningú n'ha de fer res. Quin casat no ha tingut una aventura o potser més? I li dic una cosa, si la dona no vol, no passa res. Sóc dona, però també sé que moltes cerquen el que després es queixen de tenir si ho troben o potser volen cobrar o desprestigiar a algú. No sols hi ha maltractament de la dona, i vostè sembla que ha sigut maltractat per una dona o a causa d'ella algú li vol mal. I ben tranquil·la que vindré altre vegada, si cal, a la seva consulta, Dr. Torramadé. La seva vida personal no ens importa a ningú, ens importa el gran professional que és com a metge. I això és el que compta. Molta sort, doctor, i a veure si acaba aquesta comèdia. I a la senyora que l'acusa, li diria "qui no vulgui pols que no vagi a l'era". Qui sap què volia en el fons aquesta dona? Sols ens falta això, a la política, quan tots sabem que molts tenen les seves "amigues" des de moltíssims anys, i no em faci dir noms de polítics ben importants i catalans. Sort, i acabem d'una vegada aquest tema que fa riure als nens de primària. On hem arribat? La vida privada, és això, pri-va-da. Gràcies per ser un bon metge, Dr. Torramadé.

Al Sr. Jordi Vilamitjana

M. Francesca Font. Banyoles.

Segueixo amb interès els seus articles, i generalment li dono sempre la raó. En el de ?diumenge passat referent

al gran recapte d'aliments em permeto fer-li una petita observa?ció. Vostè diu que la caritat és una virtut cardinal, i no, és una virtut teològica juntament amb la fe i l'esperança i en els cristians és la principal de les virtuts. Les cardinals són: prudència, justícia, fortalesa i temperança, pilars on es fonamenten totes les altres virtuts i en formen part. Ben cordialment.

Desequilibri lingüístic

FRANCESC GOMBAU. GIRONA.

A les escoles de Catalunya la situació és d'un evident desequilibri lingüístic: s'impar?teixen només dues hores en espanyol i 28 hores en català. Hi ha catorze vegades més hores lectives en una llengua oficial que en l'altra, una desproporció absoluta. Davant ?aquesta situa?ció i malgrat les crítiques d'uns i altres, em sembla assenyada la proposta del ministre Wert d'aplicar un "bilingüisme equilibrat". Així es passaria d'una proporció actual de 28 a 2 a una molt més equilibrada al voltant de 15 a 15. No entenc en absolut les sortides de to, les exageracions victimistes i declaracions incendiàries d'alguns polítics catalans quan el que està damunt de la taula és un equilibri sensat i lògic a l'escola entre les dues llengües oficials que compartim, per cert, la immensa majoria dels pares.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/12/06/cartes/594458.html?utm_source=rss